

Van Halewyck

MR. POPPINS

Alejandro Palomas

Vertaald door Lies Lavrijsen en Tine Poesen

Vanaf 13 jaar

© 2016, Alejandro Palomas en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
(www.pelckmansuitgevers.be, Brasschaatsteenweg 308,
2920 Kalmthout, België)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande
en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke
uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking
tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made
public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

© Alejandro Palomas Pubill, 2015
Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL
All rights reserved

D/2016/7104/54
ISBN 978 94 6131 531 1
NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

Voor Angélica, zodat ze ons niet vergeet.

*Voor Rulfo, omdat je me iedere dag
leert luisteren met mijn hart.*

De weg is voor iedereen dezelfde.
De bestemming ook.

I

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Guille

HET BEGON ALLEMAAL op de dag dat juf Sonia een vraag stelde. Door het raam scheen een grote gele zon en de waaiende bladeren van de palmbomen deden me denken aan papa als hij vroeg opstaat om me uit te zwaaien aan de schoolpoort, met zijn groene handschoenen aan, want het is winter.

Juf Sonia stond op van haar tafel, dat is de grootste tafel in de klas, en klapte een paar keer in haar handen waardoor er een wolkje krijt ontstond. Ze kuchte. Nazia zegt dat het komt door het krijt, je krijgt er een droge keel van, alsof je een zandkoekje hebt gegeten. En als je geen water drinkt, ga je er soms ook nog eens van overgeven.

‘Luister even,’ zei ze. ‘Voor jullie naar buiten gaan, wil ik dat jullie een vraag beantwoorden.’ Daarna draaide ze zich weer naar het bord, nam een rood krijtje en schreef in grote letters:

WAT WIL JE LATER WORDEN?

Alle handen schoten meteen de lucht in. Zelfs die van Javier Aguilar, die er maar eentje heeft, de andere kwam bij zijn geboorte niet tevoorschijn, hij zwaaide er heel snel mee heen en weer. De juf schudde een paar keer met haar hoofd, meer dan vijf keer.

‘Een voor een, kinderen.’

We begonnen op de eerste rij en gingen zo verder tot de laatste, waar ik zat. De juf telde in totaal:

Drie voetballers bij Barcelona, twee bij Madrid, eentje bij Manchester en één Iniesta

Zes keer Rafa Nadal

Twee heel lange modellen

Eén prinses (Nazia)

Eén rijke dokter

Drie Beyoncé's

Eén Batman

Eén piloot van een ruimteschip in video-spelletjes

Twee presidenten van de wereld (de Rosón-tweeling)

Eén beroemdheid die 's avonds op tv komt
Eén dierenarts voor grote honden
Eén winnares van *The Voice Kids*
Eén wereldkampioen op de Olympische Spelen

Toen ik aan de beurt was, liet Mateo Narváez een boer en de hele klas schoot in de lach, maar niet voor lang, want de juf houdt niet van boeren en scheten. Ze hield haar hoofd zo'n beetje schuin en zei twee keer: 'Mateo, sssst.'

Daarna keek ze naar mij. 'Guillermo?'

Nazia gaf me een por en lachte met haar handen voor haar gezicht. Dat doet ze altijd, want ze zegt dat meisjes in Pakistan niet hardop of met open mond mogen lachen, dan worden hun ouders boos.

'Ik... Ik wil graag Mary Poppins zijn,' zei ik.

Juf Sonia legde haar hand in haar hals. Misschien was ze verkouden en had ze keelpijn, maar ik kreeg de kans niet om het te vragen, want toen ging de bel en we haalden onze boterhammen uit onze rugzak om naar het schoolplein te gaan.

'Guillermo, blijf jij even hier, alsjeblieft? De anderen mogen naar buiten gaan.'

Toen iedereen weg was, liep de juf naar mijn lessenaar en ging aan het tafeltje van Arturo Salazar zitten, die al een hele tijd niet meer op school was geweest. Tijdens de schooluitstap naar het planetenmuseum was hij van de trap gevallen en toen had hij een been, vijf tanden en twee vingers gebroken.

‘Goed, Guillermo, vertel eens wat meer over Mary Poppins...’ zei ze.

Ik gaf niet meteen antwoord omdat Nazia, die ’s avonds soms met haar mama aan de kassa in de winkel zit en heel veel over grote mensen weet, me heeft verteld dat je even moet wachten als klanten hun zin zo eindigen, een beetje hoger, want dat betekent dat ze nadenken.

‘Zou je niet liever... iets anders worden?’ vroeg de juf, terwijl ze op de sproet naast haar mond tikte.

‘Nee, hoor.’

Juf Sonia ademde in door haar neus en glimlachte. Toen herinnerde ik mij dat mama me ooit heeft verteld dat als mensen die geen kinderen zijn zwijgen, dat niet betekent dat ze klaar zijn met praten, maar dat ze stoppen om naar adem te happen of zoiets, ik weet het niet meer precies.

Daarom zei ik nog steeds niks.

‘Vertel eens, Guillermo,’ zei ze terwijl ze me met samengeknepen ogen aankeek, zoals de kat van mevrouw Consuelo, de conciërge van het gebouw waar we woonden voordat we naar onze flat van nu verhuisden. ‘Waarom wil je graag Mary Poppins zijn?’

‘Omdat ze vliegt, juf.’

‘Hmm,’ deed de juf en ze krabde even aan haar voorhoofd. ‘Maar vogels kunnen toch ook vliegen?’

‘Ja.’

‘Maar jij wilt geen vogel zijn, of wel?’ zei ze.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Eh... als ik een vogel was, dan zou ik niet Mary Poppins kunnen zijn.’

De juf ademde uit door haar neus en omdat ze niks zei, zwegen we weer een hele poos. Daarna trok ze haar mond aan één kant omhoog, zoals papa soms doet, en kuchte.

‘En waarom wil je nog meer Mary Poppins zijn?’

‘Eh... omdat ze een paraplu heeft die kan praten en een oude handtas waar gratis meubels

uit komen... en ze kan alle rommel supersnel in de kasten toveren... en omdat ze in de hemel woont als ze niet werkt, en soms zwemt ze in de zee tussen de vissen en de octopussen.'

'In de hemel?'

'Ja.'

De juf sloot eventjes haar ogen. Daarna aaide ze over mijn hoofd, waardoor mijn haar in de war raakte.

'Guille,' zei ze. 'Je weet toch dat Mary Poppins... magisch is, hè?'

'Natuurlijk.'

'Ik bedoel dat ze niet is zoals wij.'

'Ja.'

'Wat ik bedoel, is dat Mary Poppins een personage is uit een verhaal, zoals Superman of Harry Potter of Matilda... of Spongebob. Ze bestaat dus wel, maar niet echt. Snap je?'

'Nee.'

'Nou, ze zijn niet zoals wij, want ze bestaan alleen in onze verbeelding,' zei ze. 'En ook... Of eigenlijk is dat hetzelfde, we kunnen ze niet aanraken, want ze zijn... verzonnen.'

'Mary Poppins bestaat wel.'

'O ja?'

‘Ja.’

Ze keek me aan en glimlachte een beetje.

‘En waar is ze dan?’

‘Ik weet niet waar ze nu is, maar ze woont in Londen, want daar praten ze Engels. Ik heb haar ontmoet. In augustus ben ik met mama en papa naar haar toe geweest. Ze woonde in een theater met haar dieren en ze zong. En na de voorstelling, toen iedereen weg was, mochten we mee naar haar kamer en toen heeft ze mij van alles verteld.’

De juf raakte haar sproet weer aan.

‘Ach zo,’ zei ze. En daarna: ‘Wat vertelde ze zoal?’

‘Dat is eigenlijk geheim, juf.’

Toen ging de bel die betekent dat pauze voor de helft voorbij is en de juf draaide zich om en keek naar de grote klok boven het bord.

‘Nu al,’ zei ze. Ze zweeg alsof ze diep nadacht en daarna draaide ze zich weer naar mij. ‘Goed, ga maar naar buiten. Straks heb je niet genoeg tijd om je boterhammen op te eten.’

Terwijl ik mijn boeken in de lade legde en mijn broodtrommeltje uit mijn boekentas pakte, liep zij weer naar haar tafel, ging zitten en begon

iets in haar schriftje te schrijven. Ik liep naar de gang, waar Nazia me stond op te wachten bij de toiletten. Toen ik bij haar was, pakte ze mijn hand en vroeg: 'Waarom duurde het zo lang?'

'Zomaar.'

'Heeft de juf je straf gegeven?'

'Nee.'

'O.'

Ze schoof haar roze hoofddoek een stukje opzij en nam een slok van haar sapje. 'Kom,' zei ze. 'Vlug. Ik wil je iets laten zien.'

Sonia

HET BEGON ALLEMAAL op de avond dat ik besloot het telefoontje te plegen dat ik al weken had uitgesteld.

‘Ik zou het graag met u over Guille hebben, meneer Antúnez,’ zei ik tegen de man aan de andere kant van de lijn. Er viel een korte stilte en meteen daarop wilde hij meer weten, maar ik zei alleen: ‘Ik zou het liever persoonlijk met u bespreken, hier op school.’ Vriendelijk maar vastberaden.

We spraken af dat hij enkele dagen later langs zou komen. De lunchpauze van de kleintjes was net afgelopen toen Manuel Antúnez op school aankwam, de herrie uit de eetzaal weergalmde door de gang. Ik wachtte hem op in de lerarenkamer. Nadat we elkaar de hand hadden geschud, ging ik hem voor naar een kleinere ruimte, waar